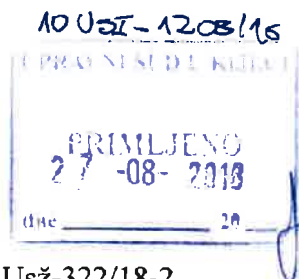

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usž-322/18-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mirjane Čačić, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Ane Berlengi Fellner, članova vijeća te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja( ), kojeg zastupa( ), protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe( ), Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi rješavanja spora između korisnika i operatora, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Upravnog suda u Rijeci, poslovni broj: UsI-1203/16 od 18. rujna 2017., na sjednici vijeća održanoj 3. svibnja 2018.

presudio je

Žalba se odbija i potvrđuje presuda Upravnog suda u Rijeci, poslovni broj: UsI-1203/16 od 18. rujna 2017.

Obrazloženje

Presudom prvostupanjskog suda odbijen je tužbeni zahtjev kojim tužitelj traži poništenje odluke tuženika klasa: UP/I-344-08/16-01/378, urbroj: 376-05/BI-16-22(IM) od 18. srpnja 2016., kojom odlukom je kao neosnovan odbijen zahtjev za rješavanje spora tužitelja - korisnika, vlasnika obrta( ) s operatorom javnih komunikacijskih usluga( ).

U žalbi protiv pobijane presude prvostupanjskog suda tužitelj ističe da su njegovi dokazni prijedlozi odbijeni što nije u duhu načela izjašnjavanja stranke u smislu članka 6. ZUS-a te smatra da je učinjena bitna povreda pravila sudskog postupka, jer da je u postupku uvažavajući načela objektivnosti, transparentnosti, razmjernosti i nediskriminacije trebalo nedvojbeno utvrditi da li na lokaciji sjedišta tužitelja postoje tehnički preduvjeti za ostvarenje univerzalnih usluga preko fiksne mreže. Stoga smatra da činjenično stanje nije pravilno i potpuno utvrđeno te smatra da nije mogao sudjelovati (dokazima i sl.) u utvrđivanju postojanja tehničkih mogućnosti na predmetnoj lokaciji provedenom od strane zainteresirane osobe. Prvostupanjski sud bez osnove utvrđuje da je zahtjev tužitelja odbijen jer na lokaciji gdje tužitelj traži navedene usluge nema tehničke mogućnosti za pružanje istih, što je sukladno članku 4. Općih uvjeta( ) te predmetnu činjenicu prihvaća kao vjerodostojnu odnosno nespornu. Smatra da je sud trebao usvojiti predloženi dokaz – očevid na mjestu

prijepora uz sudjelovanje ovlaštenog vještaka čime bi omogućio tužitelj minimum dokaza te pravično suđenje. Predlaže da Sud uvaži žalbu.

Tuženik, u odgovoru na žalbu ističe da je sud u provedenom sporu utvrdio sve činjenice od važnosti za donošenje zakonite i pravilne odluke te se usredotočio na rješavanje upravne stvari koja je bila predmetom upravnog postupka kod tuženika. Ističe da sud nije vezan prijedlozima stranke iz članka 33. stavak 3. Zakona o upravnim sporovima, odnosno da sud slobodno odlučuje ne samo koji će dokazi biti izvedeni u upravnom sporu već i u kojoj će mjeri u obzir uzeti činjenice utvrđene u upravnom postupku, a u kojem dijelu će činjenično stanje utvrditi izvođenjem dokaza u upravnom sporu. U konkretnom slučaju sud je odlučio kako izvođenje dokaza saslušanjem svjedoka i provođenjem očevida nije potreban iz razloga što se na temelju svih činjenica utvrđenih u prethodno provedenom upravnom postupku može zaključiti kako tužbeni zahtjev nije osnovan. Činjenica da susjedi imaju ili nemaju uslugu koju tužitelj želi nije od utjecaja na ovlasti tuženika, niti može promijeniti činjenicu da tuženik ne može naložiti pružanje usluge izvan okvira usluge, a niti je tuženik ovlašten naložiti operateru tehnologiju putem koje će osigurati uslugu, a time se i očevid kao dokazni prijedlog ukazuje irelevantnim, obzirom da tuženik nije ovlašten utvrđivati postoje li na licu mjesta tehnički preduvjeti za osiguranje usluge mimo propisanog za uslugu ili ne. Tuženik je u konkretnom slučaju tvrdio da je operator spreman tužitelju omogućiti uslugu sukladno propisanoj obvezi, pri čemu tehnologiju bira operator, odnosno o potrebnim ulaganjima i poslovnoj politici, a ne tužitelj. Inzistiranje tužitelja na osiguranje usluge putem fiksne mreže uz dodatno inzistiranje na utvrđivanje postojanja mogućnosti za tako tehničko rješenje upućuje na jasan zaključak kako tužitelj itekako „bira tehnologiju pružanja usluge“ za što nema pravo. Nezadovoljstvo tužitelja poslovnim odlukom operatora prema kojoj je zbog potrebe dodatnog ulaganja operator svoju obvezu spreman izvršiti putem tehnologije, eventualno može biti predmet postupka za naknadu štete ili tužbe zbog eventualne diskriminacije, što nisu okolnosti koje je tuženik ovlašten ispitivati, odnosno njima odlučivati. Naime, ovlast tuženika prestaje u situaciji kada je, kao u konkretnom slučaju, utvrđeno da će operator svoju obvezu ispuniti putem tehnologije koju je slobodan sam odabrati sukladno poslovnim i financijskim planovima. Napominje da predmetnu spor predstavlja već treći postupak kojim tužitelj od istog suda zahtjeva donošenje presude unatoč činjenici što su o istom već donesene dvije prvostupanjske presude suda detaljno obrazložene kojima je jasno potvrđen stav tuženika vezan uz ovlast tuženika i obveze operatora kao i prava korisnika pa time i tužitelja. Taj stav potvrđen je i presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Usž-1271/16. Predlaže da Sud odbije žalbu kao neosnovanu.

Zainteresirana osoba, iako uredno pozvana, nije dostavila odgovor na žalbu.

Žalba nije osnovana.

Ispitujući prvostupanjsku presudu u dijelu u kojem je osporavana žalbom i u granicama razloga navedenih u žalbi ovaj Sud nalazi da se osporena presuda prvostupanjskog suda ne može ocijeniti nezakonitom niti po jednoj osnovi propisanoj odredbom članka 66. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.). Naime, suprotno tvrdnji žalitelja postupak prije donošenja prvostupanjske presude proveden je sukladno odredbama Zakona o upravnim sporovima, a prvostupanjski sud je osporenu presudu utemeljio na dokazima i činjenicama utvrđenim u postupku donošenja pojedinačne odluke javnopravnog tijela, pravilnom primjenom mjerodavnog materijalnog prava, te je za svoju odluku naveo jasne argumentirano obrazložene razloge. Pri tome obrazloženje prvostupanjske presude sadrži sve propisano člankom 60. stavak 4. istog

Zakona, pa tako i razloge zbog kojih je prvostupanjski sud odbio provesti predložene dokaze od strane tužitelja.

Naime, i prema ocjeni ovoga Suda, osnovano prvostupanjski sud utvrđuje da je rješenje tuženika doneseno pravilnom primjenom i tumačenjem odredbe članka 35., 41., 42. i 42a. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine, broj 76/08., 90/11., 133/12., 80/13. i 74/14., dalje: ZEK), Pravilnika o (Narodne novine, broj 146/12.) a u vezi članka 4. Općih uvjeta, nakon čega je osnovano zaključio da tuženik svojom odlukom nije povrijedio odredbu članka 51. navedenog Zakona. Naime, zahtjev tužitelja od 10. studenog 2014. radi pružanja usluga od strane, koji se odnose na poslovni, uz uključenje određenih dodatnih usluga, je odbijen jer na lokaciji gdje tužitelj traži navedene usluge nema tehničkih mogućnosti za pružanje istih a što je sukladno članku 4. Općih uvjeta ovdje zainteresirana osoba, je svojim očitovanjem u odnosu na zahtjev tužitelja naveo kako bi u konkretnom slučaju trebao izvršiti proširenje javne komunikacijske mreže što trenutno nema u planu te je ponudio osiguranje javnih komunikacijskih usluga preko mobilne javne komunikacijske mreže smatrajući da je mobilni internet jedino razumno rješenje za pružanje zamjenskih usluga tužitelju na navedenoj adresi. I po ocjeni ovoga Suda, zatražene usluge nisu realizirane zbog nepostojanja tehničkih mogućnosti za isto na način na kojem tužitelj inzistira u tužbi i u žalbi, a radi čega je zainteresirana osoba i raskinula pretplatnički odnos s tužiteljem prije aktivacije usluge po predmetnom pretplatničkom ugovoru budući tužitelj nije prihvatio pružanje zamjenskih usluga preko mobilne i javne komunikacijske mreže.

Nije pravno odlučan niti žalbeni razlog bitne povrede pravila sudskog postupka vezan za dokazne prijedloge jer sukladno članku 33. stavku 3. Zakona o upravnim sporovima sud nije vezan prijedlozima stranaka ni u pogledu činjenica koje treba utvrditi, ni dokaza kojima se iste mogu utvrditi, ali je u smislu navedenog članka 60. stavak 4. istog Zakona dužan u obrazloženju presude izjasniti se o prijedlozima i prigovorima stranaka o kojima nije iznio razloge tijekom spora, a što je, kako je to već naprijed navedeno, prvostupanjski sud i učinio.

Kako tužitelj žalbenim navodima nije doveo u sumnju pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja a niti pravilnost primjene mjerodavnog materijalnog i postupovnog prava, to ovaj Sud nije našao osnove za usvajanje žalbe. Ovo osobito imajući u vidu da tužitelj pravilnost osporene odluke pobija ukazujući na iste činjenice i dokaze na kojima je prvostupanjska presuda utemeljena, ali i drugačije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju interpretaciju primijenjenog materijalnog prava, što nije od utjecaja na donošenje drugačije odluke u ovoj upravnoj stvari, a što je ovaj Sud već iskazao i u svojoj presudi poslovni broj: Usž-1271/16 od 28. rujna 2016.

Imajući u vidu sve navedeno, a obzirom da žalitelj u žalbi ne iznosi pravno relevantne prigovore koji bi doveli u sumnju zakonitost i pravilnost prvostupanjske presude, Sud nalazi da ne postaje razlozi zbog kojih se presuda pobija slijedom čega je temeljem odredbe članka 74. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima odlučeno kao u izreci.

U Zagrebu 3. svibnja 2018.

Za točnost otpis - ovlaštena službenik

Tanja Memčić